

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 15398/16
31.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва " А.А. " ..., ..., кога заступа адвокат Радомир Рака Спасојевић из Ваљева, Др Пантића 89, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско - правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-433-20-01210/2016-П1000 од 28.09.2016. године, у правној ствари понављања поступка, у предмету рефакције плаћене акцизе на деривате нафте, у нејавној седници већа, одржаној 31.03.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број 300-433-20-01210/2016-П1000 од 28.09.2016. године и **РЕШАВА:**

УСВАЈА се жалба и **ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ваљево, број: 433/31869037-1 од 15.06.2016. године и **РЕШАВА:**

II **ОБУСТАВЉА СЕ** понављање поступка покренуто по службеној дужности од стране првостепеног органа, окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ваљево, број 433/31869037 од 31.01.2014. године.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство финансија Републике Србије, Пореска управе – Сектор за пореско - правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд да тужиоцу Привредном друштву " А.А. " ..., ..., плати трошкове управног спора у износу од 18.790,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, број 300-433-20-01210/2016-И1000 од 28.09.2016. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ваљево, број 433/31869037-1 од 15.06.2016. године. Првостепеним решењем, ставом I диспозитива, понавља се поступак по службеној дужности окончан решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ваљево, број 433/31869037-1 од 31.01.2014. године. Ставом II диспозитива, поништава се решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ваљево, број 433/31869037 од 31.01.2014. године, којим је пореском обвезнику " А.А. " ... одобрена рефакција плаћене акцизе на деривате нафте набављених у периоду од 01.10.2013. године до 31.12.2013. године и то за 44.220,00 литара деривата нафте из члана 9. став 1. тачка 3. Закона о акцизама (евро дизел) у износу од 1.857.240,00 динара. Ставом III диспозитива, одбија се захтев " А.А. " ..., за рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте који су набављени у периоду од 01.10.2013. године до 31.12.2013. године, и то за 44.220,00 литара деривата нафте из члана 9. став 1. тачка 3. Закона о акцизама (евро дизел) у износу од 1.857.240,00 динара, као неоснован. Ставом IV диспозитива, налаже се пореском обвезнику " А.А. " ..., да изврши повраћај акцизе у износу од 1.857.240,00 динара, у корист рачуна 840-30272845-74, са позивом на број 97 46107101899309. Ставом V диспозитива, одређено је да ово решење постаје извршно у року од 15 дана од дана пријема. Ставом VI диспозитива, одређено је да ако порески обвезник не плати наложени износ у року од 15 дана од дана пријема решења, дужан је да обрачуна и плати камату по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто за период почев од 16-тог дана од дана пријема, па до дана уплате. Ставом VII диспозитива, одређено је да ако порески обвезник не уплати наведени износ у остављеном року, приступиће се принудној наплати, а ставом VIII диспозитива, да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 04.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да није било основа за доношење решења о понављању поступка, јер нису били испуњени услови прописани одредбом члана 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку. Указује да се наведени законски пропис односи на двостраначки управни поступак, док је у конкретном случају вођен једностраначки поступак, у ком поступку је тужилац учествовао као странка. Сматра да право на рефакцију плаћене акцизе произлази из чл. 9. став 3. и 39б Закона о акцизама, те да је у вези са остваривањем тог права поднео уредан захтев надлежном органу. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе туженог да тужиоцу надокнадни трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара и трошкове судске таксе за тужбу и пресуду у износу од 10.000,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити, ако лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку.

Одредбом члана 240. став 1. истог закона, прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Одредбом члана 114. став 1. истог Закона, прописано је да ће надлежни орган покренути поступак по службеној дужности кад то одређује закон или други пропис и кад утврди или сазна да, с обзиром на постојеће чињенично стање, треба покренути поступак ради заштите јавног интереса.

Из списка и образложења оспореног решења произлази да је у поступку пред првостепеним органом пореском обвезнику "А.А." ... решењем број 433/31869037 од 31.01.2014. године, одобрена рефакција плаћене акцизе на деривате нафте набављених у периоду од 01.10.2013. године до 31.12.2013. године и то за 44.220,00 литара деривата нафте из члана 9. став 1. тачка 3. Закона о акцизама (Евро дизел) у износу од 1.857.240,00 динара. Из списка и образложења оспореног решења, даље, произлази да је тај поступак проведен сходно члану 131. став 1. Закона о општем управном поступку, иако за то нису били испуњени услови, јер је утврђено да сходно члану 239. став 1. тачка 9), 240. и 114. истог закона, тужиоцу пре доношења решења није било омогућено да се изјасни о свим чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења као и да треба покренути поступак ради заштите јавног интереса. Због наведеног, првостепени орган је дана 07.06.2016. године, тужиоцу омогућио учешће у поступку, о чему је сачињен Записник број 107-433-20-00568-1/2014-G1A01 од 07.06.2016. године. Како тужилац није кумулативно испунио услове из чл. 9., 11. и 13. Правилника о ближим условима, начину и поступку за остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте и биотечности из члана 9. став 1. тач. 3),4), 5), 6) и 7) Закона о акцизама, који се користе као енергетска горива у производњи електричне и топлотне енергије или у индустријске сврхе (“Службени гласник РС”; број 38/13 и 93/13), то је првостепени орган одбио његов захтев од 22.01.2014. године. Са разлога ближе наведених у образложењу ожалбеног решења, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву решења од 15.06.2016. године. Одлучујући о жалби тужиоца, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу као неосновану. Ценећи наводе жалбе тужени је навео да је правилно поступио првостепени орган, јер је спроводећи понављање поступка, имао у виду да је своју одлуку засновао на закону заснованом правном средству, како би се испунио циљ закона и заштитио јавни интерес, а прописи доследно споводили.

По оцени Управног суда, оспорено решење је донето уз повреду правила поступка, будући да у конкретном случају нису били испуњени услови за понављање поступка по службеној дужности у циљу заштите јавног интереса, применом одредбе члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, на коју се првостепени и тужени орган позивају. Наиме, понављање поступка са разлога

прописаних тачком 9. наведеног члана Закона, може се покренути само по захтеву странке, док се странком, у смислу одредбе члана 240. став 1. истог закона, сматрају: лица која су у том својству учествовала у окончаном управном поступку, лица која нису учествовала у поступку, иако су за то била легитимисана и правни следбеници странке. Због наведеног, суд налази да се у конкретном случају, поступак основом наведене тачке Закона није могао покренути од стране првостепеног органа, а коју повреду је пропустио да оспореним решењем санкционише тужени орган.

Поред наведеног, суд напомиње да орган који је донео решење којим је поступак завршен, у смислу одредбе члана 114. став 1. истог закона, може покренути понављање поступка по службеној дужности само кад је то потребно ради заштите јавног интереса. Због тога је првостепени орган био дужан да изнесе околности из којих се види постојање разлога за заштиту јавног интереса, што је у образложењу оспореног решења пропустио да учини и тужени орган. Наиме, овлашћење на коришћење овог ванредног правног средства по службеној дужности је установљено због забране *reformatio in reius*, односно забране преиначења правноснажне одлуке на штету странке, јер би у супротном била нарушена правна сигурност.

Одредбом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да када нађе да оспорени управни акт треба поништити, суд ће пресудом решити управну ствар, ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Таква пресуда у свему замењује поништени акт (спор пуне јурисдикције).

Како у конкретној правној ствари, према налажењу суда, нису били испуњени услови за понављање поступка по службеној дужности основом одредбе члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, а коју повреду оспореним решењем није санкционисао тужени орган, Управни суд је, нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, због чега је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, ставом I диспозитива, уважио тужбу и поништио оспорено решење, а како у конкретном случају природа ствари дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, то је, суд, на основу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима у вези са одредбом члана 152. став 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", број 80/02...15/16), будући да је погрешно примењен пропис на основу којег се решава ствар, усвојио жалбу тужиоца и поништио решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ваљево, број: 433/31869037-1 од 15.06.2016. године .

Како је предметни поступак покренут по службеној дужности, а по оцени Управног суда нема услова за даље вођење тог поступка, суд је, сагласно одредби члана 121. став 4. Закона о општем управном поступку, обуставио поступак, налазећи да је то интересу странке, овде тужиоца, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка

оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Одлуку као у ставу III диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 66 и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и члана 153. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14) који се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, и тужиоцу досудио трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, сагласно тарифном броју 13. у вези тарифног броја 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12) и трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 1.900,00 динара, сагласно тарифном броју 28. и 29. Таксене тарифе. Суд није признао тужиоцу трошкове за састав тужбе до траженог износа од 36.000,00 динара, јер нису опредељени према износу који адвокату припада за састављање поднеска према Адвокатској тарифи, у споровима чија је вредност процењива, као ни трошкове на име судских такси преко досуђених износа, који такође нису опередељени у складу са Таксеном тарифом Закона о судским таксама ("Сл.гласник РС" бр. 28/94...106/15).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.03.2017. године, 17 У 15398/16

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП